

Podatna plačana v gotovini.

XII. letnik.

1933. december 20.

1. numera.

DÜŠEVNI LIST

Mêsečne verske novine.

(Naš Dom) g. Zver Joško, knjižničar Sl. Krajina
Črensovci

Prêkmurske evang. šinjorije reditel
glavnik: FLISAR JÁNOŠ, Murska Sobotá.
Kopijasi se morejo v Puconce pošilati.
Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Naprejpiačilo
gorivzeme vsáki evang. dühovnik i vužitel.

Božični dár.

Plsao: HÁRI LIPÓT ev. dühovnik.

Glédajte, kákšo lübézen nam je dao Oča, naj se Boži sinövjé zovémo. I, Ján. 3, 1.

Kakši veliki božični dár zdržavajo vu sebi té svéte reči! Poglednimo je, ka jeste vu njih? Vu njih jeste Odküpitelstva veséli glás, vu njih jeste koledni angelov blájžena pesem od Jezušovoga rojstva: „Ár se je narôdo vam dnes Zveličitel, kí je Gospon Kristuš vu Dávidovom mesti“. K nam je prišo naš Odküpitel, samo edino on nás lahko zvráči; k nam je prišo té najbögši vráč, samo edino on nam lahko notrizavéže naše boléče i krváve rane. K nam je prišo te dober pastér, kí nás odpela k vretini hladne vodé. K nam je prišo Zveličitel, kí je na sébe vzeo bremen naši nevôl. K nam je prišo te dober voditeo, kí nás odpela prek žitka i smrti stéze. On je naš trôšt, kí si k nam séde v joča nôči, k nam je prišo dnes té radost dávajôči Kristuš. Glédajte, kákšo lübézen nam je dao Oča. Glédajte vsi lüdjé, kakši nezgrüntani je té božični dár.

Ali što potrebüje té božični dár? Vsáki národ, vsáko lüdstvo, vsáka držáva, vsáki človek. Eti nega razlike. Vsi smo v grehi rodjeni, vsi potrebüjemo Odküpitela. Vsáki národ. Ár smo vsi ronjavi düševni i telovni siromácke. Moremo se obogatiti z pomočjöv Kristuša. Vsi smo zapravilivi sinövjé i čeri, gdé nájdemo záto pokoj i

mir? Edino pri Kristušovi nogáj. Žalostno lüdstvo! Vesélte se, radüjte se dnes vsi! Deca naša, bojdi veséla, ár je lêpi božični dár tüdi tebi prinešeni. Trüdni, stári zborci žitka! Mér vam bojdi, ár so vidile vaše oči Zveličitela. Moški, hodite vsi i vküper z Jožefom molte vu jasli položeno dête, tüdi žene vi hodite i poglednite tó veliko čüdo i radüjte se. Siromácke, glédajte, odprite vaše oči, eti je vaš dober pastér. Bogátci, naprêhodéči, voditelje národov, držáv, odprite svoja srca v denêšnjem sükešnom vrêmeni i bodite na pomôč tem siromákóm i tém svojim podložencóm. Hodmo vsi i molimo Gospôda našega, kí je nás odküpo, božično svêto veseljé naj obime dnes vsákoga človeka i tó veseljé naj dnes do nébe ségne: Háleluja!

Glédajte, kákšo lübézen nam je dao Oča. Či si kem duže premišlávamo od božične svéte hištôrije, tem bole se napuni naša düša z božim mirom, tem bole ponizno glédamo neskončano božo lübézen. Po koledni svétka j vgásnejo goréče svêče, vu mir se pokopa pesem, ár vse má svojo granico, svoj konec, samo boža lübézen je vekivečna. Tüdi svetska i telovna lepôta ednôk miné, tüdi mladost preide i pride starost, potom pa smrt, ali boža lübézen pa naveke ostáne. Tá vekivečna boža lübézen i dobrôta naj bode

tídi v etom leti naš najdragši i najlepši božični dár.

Veséli dén nam je zišao!
Kristuš je dnes na svét prišao,
Ki, obráz naš vzévši na sé,
Vsejm žitka tróšt i mir nesé.

Radújte se krstšenicí!
Vi ste dike öročnici,
Vu šteroj vam na visini
Bög tál dá po svojem sini.

Njega so želno čakali,
Ki so se njemi vúpali:
Dnes se spuni tó vüpanje,
I vtála vsejm zveličanje.

Božična radost.

Luk. 2, 10–11.

Božič je že düge stotine svétek radosti, méra i ljubéznosti pri vsé krstšanaj. Na té dén prehénja z delom za telovne, zemelske dobröte ešče i te nájbole zgrablivi človek, strnsne se ešče i te nájvèkši hüdobnják v temnici. Na edno megnenje vgásne plamen odürjávajnja v srcaj, prehenjajo držinske mržnje pri famillijaj, ljudjé edendrugoga z dobrimi želénji pozdrávljajo. Té dén ešče i ti nevörvani, nemárni goripoiščejo hižo Božo, či so v dühi sploh në pokvarjeni.

Božična pripovêst.

Té bogáti Z. L. je v hiži tam odzaja v dvorišči ednoga siromaškoga tišlara mōo za árendáša. Božen plačnik je bio. Në čüdo, vdo vec je bio i šestéro decé je mogo hraniti, meštija je pa pomali šla.

Toga bogátca starêša či právi tak decembra prve dni svojemi öči, kí je od tistoga cáta, ka njemi je žena mrla, preveč ömuren, trdoga srcá človek gráto: „Apa, tišlarova deca so bösi, zdrgečejo v toj zimí.“ Té mlájši pojbič i od njega ešče mlájša sestra, tak oköli pèt lét stara, sta za njöv pravla: „Tišlarova deca zdrgečejo v toj zimí.“

Te bogátec je zmigo s pléčami i odgövoru je: „Pa njim dájte ví tá vaše cipele.“

„Pa gvanta toploga tídi nemájo — právi tá deca. „Dájte njim ví tá svojega, či je tak

Vsaki bi rad čüo i napuno sí srdcé z radostjov, blájženostjov, z düševnim méróm. Z témi predrágimi, nebeskimi dármí, šteri dnedén tak preveč falijo z človeči srdc. Lüdjé čakajo nikšo veliko čüdo z nébe, potom štere bi na ednök blájženi grátali brezi vse tířda. Z toga se pa spozábijo, ka je tá velka čüda, té predrági šenk našega Öcé nebeskoga že dávno dáni nam, samo prijéti trbê za njega. Té šenk je On, od koga se je Abrahámi senjalo, kí je Jakobi obečan büo, od koga je Dávid spévao i od koga so prorocke proroküvali — Jezuš Kristuš. Od Njega guči radostna nazvést angela, gda veli: „Ovo, nazveščávam vam veliko radost, štera bode vsëmi lüdství, ár se je narödo vam dnes Zveličitel, kí je Gospon Kristuš v Dávidovom mesti“.

Té radostni glás se čüje tídi zdá. Či vglíh në potom angelski vüst, čüje se potom svétoga evangeliuma. Ka dosta lüdi ne nájde tó velko radost, štero išče i od štere evangelium guči ete Božične svétke, tomi zrok je, ka se nájveč lüdi spozábi z toga, ka právi Božič i Božično radost samo oni májo, kem se je v srdcáj porödo Jezuš. Srdcé, v šterom Jezuš ne živé i ne kralüje, nemre prerazmiti i tídi në zadobiti Božični šenk Gospodnoga Bogá, kakti blájženost, mér, zadovolnost.

Na svét se je narödo že dávno Jezuš, ali narödo se je i tebi, v tvojem srdcej?

šajnáivate“ — odgövoru je mrzlo öča. „Ali, apa,“ právi tá vékša či — „sösíd so pravli, ka tišlara na cesto spakivate, či pred svétki ne pláča árendo.“ Te öča se je čemerno zdro: Šic, ví jočlašje! Či ne pláča, na cesti se nájde v svétke. Pláčajte ví, či máte, mesto njega, te de v rédi.“

Tá starêša či je zdá vözazvála teva dvá mlájšiva v drügo hižo i njima je pravla: „Apa, so pravli, ka se tišlar na cesti nájde, či ne pláča. Pláčajmo mi árendo.“

„M?!“ — právita teva menšiva i mislita si na one pare, štere sta döbila, gda sta në štela vrástvo jemati. Starêša sestra pa právi: „Ja, mí moremo vküperspraviti árendo, či neščemo, ka bi té siromácke na cesto bili vrženi. Mámo nikaj prišparani pénez, pa k kávi vsáki dobí tri kocke cukra, z toga dvé kocki vsaki nás prišparati more tak pri zájtriki, kak pri jüžini. V

Dokeč nepobožnost, nevôrnost kraljuje v tvojem srdceji, dokeč sebičnost láda v njem, dokeč nevoščenosti i odürjávánja plamen sija z tvoji ôči, tečas nemreš praviti, ka se je Jezuš narôdo tüdi v tvojem srdceji.

Dokeč samo na velke svétke i za drügi lüdi volo ideš v cérkev, në dabi žijao Rêč Božo; dokeč ne věš z pár millimetrom namenše vrezati falat krüha, naj otáviš življenje tem strádajôčim; dokeč na leto z edno pár poželenj svoji ne věš dolipovedati, da s tem ništerne skuzé zbríšeš doli tem v nevôli, srmaštvi bodôčim; dokeč neščeš topločo tvoje hiže z tem najmênšim pomênšati, da stem prišparaš pár prekôli za one, ki v mrzli hižaj drgečejo; dokeč samo svojemi güti i žalodci živēš i ne věš dolipovedati z nikšega poželenja za bližnje tvoje i niti za blájženost tvoje familije në; dokeč ne věš, ka je lübézen, smilenost, či vglüh okôli tébe krči, jávče, plaka stô i stô nevôle, trplénja, ti si glühi i slépi v svojoj sebičnosti za vse tó — tečas, drági moj, nemreš praviti: Znam, ka je Božič, čütim i jaz tó Božično radost, ár se je Jezuš narôdo v srdceji mojem! Në se je ešče!

Prosi záto Gospodnoga Bogá za té, za tvoj Božič, gda se Jezuš i v tvojem srdce narodi i ti se tak znôva porodiš v dühi i z právoga, võrvajôčega srdcá boš spëvao i ti: „Dika na visini Bôgi, na zemli mér, lüdem pa Boža dobra vola.“

JUVENTUS.

Pri bethlehemski jaslaj.

Pri jaslaj Tvoji stojim zdej,
Jezuš, moj'ga žitka král,
Darilo sam Ti prineso:
Vse ono, ka je Tvoj dár.
Vzemi, tó je düša moja,
Srcé, pamet, vera, vola.
Naj ti bode prijétno.

Jas sam bio vu smrtnoj nôči;
Ti si mi bio sunca trák.
Ono sunce, ki razgnalo
Düše moje kmičen mrák.
Oh milošča nezgrüntana,
Ti si radost srdca mojga,
Nájvêkši nebeski dár.

Z radostjôv se zglédnem na Té',
Nemrem z Tebom sit bidti.
Ár od Tébe dale nemrem,
Stánem moléč pri Tebi.
Oh, da bi li pamet moja
Globočina môrja bila,
Kaj bi Te' znao prijéti.

Dönok v ednom vsigdár vü pam,
Moj Jezuš, moj sredbenik;
Ka me ne odvržeš nigdár,
Ostáneš moj lübezniik.
Dál, naj bode düša moja
Vôčen stáliš, cérkev Tvoja,
Jas sam pa Tvoj vučeniik.

Silvanus.

edno škatülo ga spráximo vküper i gda de pu-na, odámo ga.“

„Tá dáva cukeri!“ — právita teva menšiva. I od tistoga dnëva so z ednim cukrom pili kávo. Tá mála se je starala včási, ka je britka, ali záto je vedno tá dála dvë kocki, ár je në štela slabša bidti od sestre i brata. Na zánje se je pogôdila tá deca z sakačicov, ka de pila mleko, ali tri kocke cukra hodi k mlëki tüdi. Pri mlëki so pa vse tri kocke cukra prišparali.

Škatüla se je do Božiča napunila. Na svéti post večér je deca v svétešnji gvant oblečena stánola pred očo. Tá starëša deklina je právla pár rêči z skuznátimi očámi, teva menšiva sta držala škatülo.

Té ômuren oča gléda dečico, zglédne se na škatülo cukra i hitro si dvë debelivi skuzi zbríše z ôči.

„Ka za norije ste pa napravili, deca?“ —

pita i sméh se njemi vidi na licaj. Deca ga prék obinejo, za šinjek se njemi povësijo i ga k'šüjejo: „Apa, jeli, da ste në čemerni na nás?“

„Šajnálivali ste tišlara i njegovo deco?“ — pita oča. „Či ste tak smilenoga srdcá, te ste vrédni, ka vam je Jezušek prineso.“ Na tó so se odprle edne sobe dveri i pred decôv je stalô edno veliko, obilno naklajeno božično drëvo.

Ali deca se na očo zglédnejo i bojazno pitajo: „Papa, tišlar nede na cesto sklajen?“

„Në, në, drági moji, vë je zaistino lübéznosti i méra svéti večér dnes. Vaš cuker i z božičnoga drëva tüdi lahko neséte nevolnoj tišlarovoj deci.“

Velka radost je bila toj deci, gda je z obilnimi šenkmi prék po dvorišči korákala k tomi tišlari i popëvala je: „Angel svéti z nebës doli . . .“

Tišlarovi so v temnoj hiži bili. Samo je

Tühinsko dête.

Pisala: HELENA CHRISTALER. — Poslov.: SILVÁNUS.

„Šterikoli gori vzeme tákše dête
vu iméni mojem, mené vzeme
gori.“ (Má. 18, 5.)

Ete reči so se od ednoga krotkoga, dônok v gvúšnoj meri sühoga g'ása nazvesčávale vu prestornoj cêrkvi. Té reči so bilé eden tál z božične predge, štero je te farar v St. Marieni držo. Té reči so bilé te jedine, štere so se vu srci té mále dekličke zastavile, kí je vu zâdnjoj klôpi vküppolégnjeno poslúšala predgo. Vse reči té predge je mimo vûh pústila vu dobrom občûténji, ka je vu toploj zakôrjenoj cêrkvi sedéla, šteroj so ti visiki marmorski stebri i to vnôgo bliščéče zláto nikaj tákšega dalô, štero je njô z njéne vsákdenéšnje mráchnosti vôzdignolo. Na právom i na lêvom stráni oltára je edno-edno božično drêvo bilô goripostávljeno, z šterivi je od ti goréči svêč edna skrivna sveklôšča i diš napuno cêlo cêrkev. Obprvim si je cêlo svojo pazlivost vu božičnivi drêvi i vu okinčano cêrkev vtonila, štera so jo vu svétešnje občûténje zazibala, ali gda so njé te reči od deteta, šteroga gori more vzéti, vu srcé spadnola, té je začala na farara poslúšati, kí je te reči z tak velkov krotkostjov i srcá občûténjem predgao i nazvesčávalo.

Tá štirnáset lét stara Fatime je edna sùha,

edna mála svêča goréla, okôli njé so stáli deca v mrzloj hiži. Prestrašili so se, túdi tišlar je nê mogo k rêči pridti, samo si je šapko zgrabó dolí pred tem bogátcom, kí je túdi za decov svojov prišo. Tišlar je mislo, ka je árendo prišo térvat.

Ali té bogátec etak veli: „Deca je vküpersprávilá sáma z svoje vôle telko, ka je árendo pláčala mesto vás i s tem je túdi meni radost správilá. Nikaj ne hválte, mejte vi túdi veséli Božič. Kata — veli slúžkinji svojoj — vužgi vse svêče, štere si prinesla, skládi vó z košare té šenk etoj máloj dečici i popévlimo vsi — „Angel svétli z nebés dolí . . .“

Vse so skuzé pobile i med tem se je pa ogláso veliki zvon v tórmí, tak da bi právo: „Dika na visini Bôgi, mér na zemli, lüdem pa dopádnjenjé.“

Poslov.: JTS.

lôša deklička bila, z kmičnim obrázom, z goréčimi očmi, z gôstimi dugimi vlasámi, šteri so vu kito spleteni visili po pléčaj na siromaški gvant, šteroga je nosila.

Čúдно je, ka vsega človeče reči lahko napravijo. Znájo vu dvojnost sühnoti, znájo vu višino zdignoti, znájo tákša bidti, kak lübezniva mati, kí vóvtégne svoje roké, naj dête svoje na srcé obine, znájo oničiti i znájo žitek obúdití.

Ta deklina je trepetala od vnôgi občûténj, štera so te stáre reči sv. pisma vu njé obúdíle. Krv vu žilaj se njé je kak burkajôča voda valíla i da bi njé na čéfi i obrázi žile raztrgati štela, roké so njé trepetale i srcé vu prsaj se je premetávalo kak vu klonjo zapréti ftiček . . .

Za edno vóro sledi je cagajôč stála ta deklina pred farofom St. Mariena, i gda je slúžkinja vöprišla naj odpré dveri, je tú stalô to dête z cêrkvi v ednom stárom pláčci, z šteroga rokávov so te sùhe roké daleč vóstále, med tém ka so snegá perinje njé na razglavne čarne vlasé kapale i okôli njé se naganjale kak razbijásta deca, štera se poleti na trávniki špila.

„Lehko bi gučala z gospon Fararom?“ — pita to dête, šteroga guč je ovado, ka je z tühinskoga krája. Ta slúžkinja je od gláve do pét poglédnola toga máloga gôsta, eden čas njé ostro vu lice gléda i jo je notri pústila.

Fatime je tam stála vu kanceláji farara. Rávno si je na eden cigaretlin nážgo i je vu dománjem kaputi sedo pri stôli, na nogáj z štrikanimi šólinci. Zdaj je spoj nê tak svêto vóvido, kak pa vu cêrkvi na predganci oblečeni v čaren talár. Sùhi, bole uradniški obráz je meo z ostro odrézanimi brázdami, štere so od navádne dobrovolnosti gvúšno krotkoščo zadóbile.

„Dober dén!“ — pozdrávi ga deklina. Te farar prijaznivo kumne z glávov i pita: „Ka dobroga želéš, dête moje?“

Deklička je mučala. Negvúšno je gléдалa na toga možá i okôli po hiši, štere pohištvo je že od dosta núcanja na stáre čase spomínalo. Obprvim je te rázložek vküp mogla prínesti, toga možá šteri vu cêrkvi kak predgar Boži vekivečni pravíc pred njóv stao, zdaj kak družinskoga očo, vu činénji vsákdenéšnjega človeka vu kadenjé cigaretlinov nájdí. Srdcé njé je močno bilo i samo gda je te môž ob drúgim pítalo: „Na, ká pa želéš?“ je začnola gučati.

„Vi čvetéro decé máte, gospon Farar“ — vdári žnjé rêč.

Farar sášeno migne z glavôv.

„Ká bi onl činili, či bi vam Bôg ešče edno péto dao?“

Farar je čúdnô goripogledno na tó pitanje, na štero je nê znao odgovora nájditi.

„Ali bi se veselili, či bi vás Bôg z ednim velkim detetom obdarüvo?“ — pita Fatime vedno bole silno, med tém ka so njê oči vu ognji gorele.

„Edno velko dête?“ — erčé razsášeno te pitani.

Fatime pa záča gúčati od onoga, ka njê je srdcé vu cêrkvi tak močno prijélo, od šteroga je obládana postánola i ka za nakanênja si je goridjála.

„Jas nemam ni očé, ni materé, jas bi rada mela nikákoga, ki me lübi. Jaz sam spoj sirôta i zaostávlena i na cesti po večeráj nesrámní moški kričijo za menom“. Zdá je postánola z gučom i so njê debele skuze záčale tečti z ôči na mišlênje njéne oslávlenosti.

„Ka ti je pa imé i što si?“ — pita jo farar z nestálnim glásom.

„Jas se zovém Fatime Hussein i me je eden oficir pripelo esi z bojne. Vu ednoj goréčoj vesnici me je najšo med vnôgimi mrtvimi. On me je v nemško pripelo k svojoj ženi, štera me je za roba mela“.

Te kmičén obráz se je vu britkost obrno. „Spáka sam bila za njô, štere se je hitro navolila. Vendar sam nê bila za njô zadosta prijétna spila. Želêla sam nazáj na moj dôm. Tê sam vu edno sirotinsko hišo prišla, gde so me z korbáči bili. Odnut sam pobegnola. Jas se ne dam korbáčivati. Najšli so se dobri lüdjé tüdi, ki so mi mesto dáli vu kôti i včási za jesti tüdi. Dr. Schulte me je vu deklíčko šôlo dao, ár sam se dobro včila. Pri Natan baotoši sam obed dobila. Pri Müller vučíteli sam večkrát čérino ponošéno gvantanje dobila. Ali nindri sam nê domá, nišče me ne lübi“.

Znovič se je začnola jôkati, ali dônok se je obládala i je vküperstisnola vüsta.

„I ka zmorem jas?“ — drdrá te môž, na pôl zadobljeni, na pôl zmêšani od toga nepričákanoga doživlênja.

„Vi ste dônok pravli: Šterikoli gorivzeme tákše dête vu iméni mojem, mené vzeme gori!“

Te farar je erdêči gráto. „Ja, to je bilô vu predgi“, — erčé nepremišelno.

Ona ga čúdnô poglédne i vu njéni očáj je tákša prošnja, tákše želênje plámnilo, ka je srdcé toga moža nemirno záčalo biti i je zvôn

sêbe postano. Od njega želêjo rávno tákše? Nê je znao, ka bi naj odgovoro.

„Jas bom z mojov ženov gúčo“, — erčé clehšano. Tó njemi je bilô vedno to zádne rešenjé, či je nê najšo drüge vöpôti. Žena njego-va je edna navádna ženska bila, nê zevčena, ali vedno je znála, gde ka je za činiti. Razburjeni je stôpo vu drügo hišo, gde jo je rávno vu deli najšo, ka je na božično drêvo svêče gori dêvala.

„Edno smêšno delo,“ začne razburkano. „Eti je edna mála deklíčka k meni prišla, edno tórsko dête, lačno i cotavo i želê da bi jo kak péto dête za svoje vzéo, kak od Bogá dáni dár i naj se ešče radüjem nad tem. Prosim te, idi ti sáma k njê i gúči žnjôv. Tó dônok nemre, edno tákše dête z tühinske krvi. Što zná, či je okršéno!“

Ta fararca pomali dolistôpi z stolca.

„Hodi, postavi svêče tečas na ednáko, naj rávno stojijo. Jas bom šla i sáma poglédnem to délo, tak se vidi ka je tó za méne. Ti si pri tákšem deli, drági Adolf, nepripraven.“ Cártlavo ga pogládi na lici i se vu kanceláj obrné.

Gda je notristôpila, je to deklíčko pod Kristuša kêpom stojéčo najšla, na šterom Zveličitel k sebi obiné to málo deco. Fararca je samo od stráni vidla tó dête, štero je oči svoje moléč vu občütênji svoje zaostávlenosti na kêp zdignolo i ga pregledávalo. Gda so se dveri odprle, se je Fatime obrnôla, ali kak da bi njê nogé korenjé spüstile, je stála na ednom mestí.

„Ti si ta mála deklíčka, štera ednoga očo i mater išče?“ erčé fararca prijaznivo.

To dête je z glavôv mignolo i je pričaküvajúč glédalo na to ženo, štera je spoj navádno bila oblečena i je nê bila lèpa. Ali na lici se njê je dobrôta i materska lübézen dála videti, štera so to prôsto ženo vu eden nebeski trák oblekle. Tó je toj deklíčki batrivnost dalô, knjê je stôpila i zočmi je proséč i čakajúč glédala gori na njô.

„No zdá mi pa povê, dête moje, što si i kaj bi rada želêla?“ Na pléče njê je djála rokô i jo je k kanapêji pelala, na šteroga jo je doliposádila. I te čúdnô kmične želne oči so njê tak k srci gúčale, ka se je v peti minutaj odlôčila te čúden božični dár gorivzétí. Bilô je dabi med njima eden neznáni závezek postano, šteri je nê zete zemlé i se njê je tak naturno vidlo celo delo, ka si je edno minuto ne pre- mišlávala to čúdnô želênje spuniti. Vse je tak ednostávno bilô. Tü je edno dête brezi očí i

materé i tū so starišje, bār nē brezi decé, oni sami so meli štiri, ali jestejo famílije, štere pět, šest, do deset decé májo. Lübeznivo jo je pogládila po glávi i njē erčé: „Ja, lahko prinas ostáneš, či edno dobro, vrlo dēte ščéš biditi!“

Edno očimegnenje je deklíčka brezi rēči glédala na tō ženo, ki je te rēči tak gladko vō povédala, té je obinōla to mater, na štere prsi so zdā radosti, veseljá i zahválnosti skuze tekle.

Eden čas je ta mati pūstila deklíčko jōkati i té njē erčé: „Tak, zdā pa hodi zmenom i boš pila edno šalico káve, i naj te tvojim bratom i sestri notri pokāžem.“

„Bratje i sestre,“ šošnja na tiho Fatime.

„Edna sestra i trijé bratje,“ odgovori ta fararca.

I do me oni radi meli, ne bodo se z méne smeháli i norčárili, ka sem kmičnoga obráza?“

„Ne, Mária de se veselila, či edno sestro dobi.“

I Mária se je veselila. Pametna deklina je bila, telko stara kak Fatime. Njéna korektnost se je včasí dála videti, ka je z Fatime gvantom nē vrēdi bilō.

„Slobodno njē šenkam moj plávi svétešnji gvant?“ — erčé tiho vu vūha materé. „Jas mam ešče onoga pisanoga.“

Mati je samo z glavov mignola i je pūstila to nōvo čér od sestrinke lúbéznosti oklásti, štera se je nad tim čūdnim tōrskim detetom obūdila. Tūdi ti sēri pojbe so se okōli njē združili i nē folgali zadosta kázati njihove božične dári.

Zdā je ta fararca prekodišla k možē vu božično hišo, gde ga je, pregledávavši te vednáko postávlene svēče na božičnom drēvi i na mesti stojéči, najšla.

„No, že je odišla ta mála? Si njē dála kaj za šenk?“ — pita on ženo svojo.

Žena se je smehála. „Rávno nasprōtno, ona je eti i ostáne eti. Jas sem te čūden dár vzéla, naj midvá k nájnim štíram sērim ešče edno čarno dēte máva.“

„Lujza!“ — kriči razburjeno te mož. „I ti si me niti nē pitala!“

„Ja zakā bi pa? Ti si me vō poslo, naj delo vréd vzemem, kak jaz za nájbōgše nájdem. I jas sam tak najšla za nájbōgše, to zaostávleno dēte, štero bi vu svojoj samočini zbožni lūdi porob postanolo, vu našo hišo gorivzēti. Ti ga, jas sem činila. Tak sva eden drū-

goga vōdopunila.“ Na tō je z kōta eden máli stol prinesla, bēli prt je prestrla na njega i prijaznivo erčé: — „Pomágaj mi z šenkov naše decé nikaj vōpoiskati, naj Fatime prázna ne ostáne.“

„Naša či Fatime!“ — ponávla te farar. „Ali je že okrščena?“

Dobrovolno ga je glédala žena.

„No pa či je ešče nē, ti boš jo čas meo poetomtoga okrstiti. Vsakše formo je denéšnji svétek za méne te nájblájženēši med vsēmi, štere smo do etimao svetili. Ka misliš ti?“

I ona ga je tak lúbéznivo poglédnola, ka se je cēla njegova bivost v njō vtonila i je z ednim negvūšnim smehom ponōvo: „Naša či Fatime . . .“

Koledi.

Oh lēpi čas, oh zlāti čas!
Ti vse národe zbūdývaš,
Gda se vsáki veseli,
V-srdci kolede sveti!

Té čas smo pá zadōbili
Po Gospodna smilenosti,
Naj ga starost, mladina
V-dúši z-veseljjom vživa.

V-tom časí v-punoj radosti
Se spōmenmo z lúbéznosti,
Z-vēzde vu Betlehemi
Pōtikázēče k-štali.

Vu šteroj je te velki krao,
V-jaslaj svojo zibel naišao,
Kam' je bio položeni,
Z-vencom dūha kinčani.

Té velki gōst i prijátel
Je prišao k-nam kak rešitel,
Da nás od grēhov reši
I z nébe očom zmiri.

Záto gor' vsi, stári, mládi,
Nebojdite več zaspáni,
Svetsko márnost nihájte,
Dūšni kinč si správlajte.

Šteroga je on prinesao
Ino ga je nam darúvao
Na ete dén veliki,
Drági svétek koledni.

Oh, zláti čas pun veselja,
Da bi te srдца spoznala,
Kak velka je tá dika,
Pridôča od deteta.

Tam vu mesti zavrženom,
Po prorokaj nazvestšenom
Odnut je prišao Boži
Sin jedinorodjeni.

Paščimo se tak vsi k-njemi
V-srdci z dühom navdênjeni,
Ár jedino li ponjem
Dobimo žitek večén.

Oh drági čas, oh zláti čas,
Z-díkov osvečen se bližáše.
Oh, da bi te spoznali
I Bôgi hválo dáli

Jónáš Štefan.

Na koledni večér.

Pisao: HÁRI LIPOT ev. dühovnik.

I. brat: Povê mi, lübléni moj brat, zakâ se dnes tak preveč veseli moje málo srcè? Zakâ je dnes naša cerkev tak svetla, zakâ je tüdi okoli nás vse tak svetlo, læpo i mírno?

II. brat: Dnes je koledni večér, moj máli brat, záto je tvoje dobro srcé tak preveč veseló. Dnes pride k nam máli jezúš, on nam prinesé blagoslov i božo miloščo, ár nás on goréče lübi. Angel ga prinesé z nebés, záto se radüje dnes vsáko dète i záto se læšči božično drêvo.

I. brat: Ali jaz nemorem razmiti, moj drági brat, zakâ se pa dnes vsáki človék ne veseli, zakâ se tüdi dnes tak dosta lüdi jôče, zakâ tüdi dnes dostim lüdem britke skuze tečéjo?

II. brat: Moj máli brat, tó ti ešče zdâ nemoreš razmiti i bôgše de za tébe, či tüdi nigdár ne boš tó razmo. Dnesdén je dosta žalostí na zemli, živlénje je preveč žmetno, dosta je siromaške i sirotinske decé. Ne čüdüj se, či tüdi dnes na koledni večér dosta decé jôče. Té so zgübili svojo lübléno mater i svojega drágoga oço, záto se skužijo. Oni nemajo læpoga božičnoga drêva, njihovo božično drêvo je eden-eden máli križ na cintorl, šteroga je zdâ bëli snég, kak læpi čisti šlar pokrio. Tüdi dosta té decé v mrzli hižaj more prebivati i dostakrát nema skóricó čarnoga krüha.

I. brat: Jeli, da máli jezúš toj sirotinskoj deci nazájdá njihove lübléne, dá njim tüdi krüh

i toplo hižo! Ti si pravo, da jezúš samo lübiti zná i pomagati tem slabim i nevolnim. Jeli, ka jezúš ne ostávi sirotinsko i siromaško deco, nego njim dolizbriše britke skuze?!

II. brat: Istino máš, dober moj máli brat. jezúš je záto prišo na zemlô, záto blagoslávla vsákoga človeka, da naj lüdjé lübijó sirotinsko i siromaško deco. Mi vsi moremo pomagati málim sirôtam, tak nam máli jezúš z svojega dobroga srdcá dosta blagoslova i milošče pošle za koledni dár.

I. brat: Razmim žé, moj lübléni brat. Razmim žé, zakâ jôčeje mále sirôte. Ali në samo deca, nego tü i tam tüdi gorizrašeni, staréši lüdjé jôčejo i žalostni so. Tüdi tó mi razloží.

II. brat: Bratec moj, tó je preveč žalostno, zakâ tüdi gorizrašeni lüdjé jôčejo. Ne želi tó od méne, da bi ti jaz toga joča zrok povedo, ár se na tó zná tvoje málo srdcé razpočiti. Ka je læpoga i dobroga bilô na etom svêti, vse tisto je odnesla nesmerkna svetska bojna, smrt, sebičnost. Tüvárišje, očeve, sinovje i bratje so svojo toplo rdéčo krv prelêvali na bojnom pôlli. Daleč od domáče hiše i grüde spí svoj vekivečen sên te lübléni tüváriš, oča, sin, brat i dober priátel. Domá pa ešče dnesdén v čarnom gvan-ti hodijo rodítelje, tüváriš'ce, deca, brátja i žalüjejo svoje zgüblene lübléne, z tužnim srdcom si mislijo na on grob, šteri je tam daleč vu tühínskoj zemli, gde njihov drági počiva.

Tam vidim očeve i matere, štere z svojim temnim poglêdom pred sébe glédajo Delajo celo leto od kmice do kmice i nemorejo telko prislüžiti, nemorejo telko pridelati na svojoj grüdi, da bi sebi i svojoj deci za zimo topeo gvant i obüteo mogli kúpiti.

I. brat: Ne pravi mi dale, lübléni brat, ár je to vse tak preveč túžno i žalostno. Güči mi bole od máloga jezúša.

II. brat: Vidim, máli bratec, da razmiš moje reči, tó vidim z tvojega žalostnoga obráza.

I. brat: Oh drági brat, ne güči mi tak dale, ár se mi srdcé rozpôči. Oh zakâ morejo lüdjé tak dosta trpeti? Güči mi od božiča, od koledni svêtkov i jaz znôva veselí postánem. Gdé hodi zdâ jezúš, v štere hiže pride notri? Povê mi, ali tüdi k nam pride, povê mi, na štere dveri pride notri, ali tüdi goripoišče té žalostne roditele, od šteri si mi güčo?

II. brat: Máli jezúš ne píta tó, na štere dveri smê notri idti. Naj bo betežen, ali blájže-

ženi, on vsákoga goripoišče. On líbí deco i staréše lúdi. V šteroj hiži Bogá molijo, on tá rad notri ide, vküperpozové cêlo držino, razdeli njim lépe, vekivečne dáre, i z dvema rôkama blagoslávla te verne lúdi.

I. brat: Túdi jaz ščém moliti.

II. brat: Pojdi. moliva obá dvá našega Gospodnoga Bogá v dúhi i v srdci. Moliva mále decé i gorizrašeni lúdi nábôgšega priátela, v Bethlehemu rojenoga Jezuša Kristuša.

Vküper: Drági Jezuš, poslúni našo ponizno molitev, ne okróži vó na koledni večér naše mále vési. Zgledni se na naše mále hižice, vu šteri vsáka dúša tebé diči. Dáj toplo srdcé našim voditelom, da naj vidijo vsega lúdstva težkoče i naj človek vu človeki svojega brata vidi i poštuje. Tebé moléči te mirovno čakamo, oh človečanstva Odküpitel Jezuš Kristuš, pridi k nam trüdnim zemelskim vandrarom dnes na koledni večér i ostani pri nás naveke! Amen.

Koledna pesem.*)

(Nôta: *Diči dúša moja dike vekvečnoga krála.*)

Dika, čést i hvála bojdi Bôgi na visini,
Ki nam je Odküpitela poslao v svojem sinu!
Prihájjamo
I njemi hválo dájjmo
V-srdca poniznom molénji.

Lúdjé so vu blôdnosti i vu kmici živeli,
Kak ovcé brezi pastéra sem i tá blôdili;
Porôdo se
Jezuš Kristuš, sin očé,
Kmicí je konec včinjeni.

Ino so se med sehom, kak bratje nê líbili;
Z-odürnosti so eden drúgoga preganjali;
On je prišao
I lübéznost prinesao,
Vsém národom tú na zemli.

Blagoslov i dobrotivnost je žnjim prihájala,
Trôšt, mir ino radost ga je povsúd sprevájala.
Vu teškôčaj
I vu zemelski mantraj,
Njega dúša nê vcagala.

Dika, čést i hvála bojdi Bôgi na visini,
Ki nas je pripelao k-bláženstvu po svojem sinu.
Tak je lübo
Tô pokvarjeno lúdstvo,
Odküplénje spravo njemi.

*) Z-stároga Graduála vküppostávlení, po Préküdnajskoj evang. A. V. superintendenciji vödání pesmeni kníg poslovenčo i predelao: Flisár Jánoš.

Daj, Gospodne, da z-tve milošče že tú ino tam,
Vidim odküpitela mojga i blagoslávlam.

'Ino z timi

Bláženimi dúšami

Svêt imé tvoje zvišávam!

Eden nôvi svêt je gorinájdeni.

Tô mišlénje je dalo nájveč dela Kolumbusi: Ka jeste na ovom kráji môrja? Mi smo nê mornári. Ali ne gori ono skrivno pitanje vu našem srdci: „Ka je z ovkráj smrti?“

Zaman žčémó té misli pozábíti, vedno bole bodo nam znamenite, kém bliže se približavamo prôti konci našega živlénja. Kak Kolumbus, gda je z ete kráj pri môrji stao i je z poglédom to dolino preiskati šteo, tak mi túdi pitamo gda na brütivi stojimó: „Kak je tam na ovom svêti?“

Gda je Kolumbus nazáj prišo z obládnosti znaménjom z toga nôvoga svêta, je Europa znála: „Tô je istina“. — Gda je Jezuš Kristuš z obládnostjöv z mrtvi stano, tè so znali njegovi vučeniki: „Smrt, gde je tvoj žálec?“ „Jas živém i vi túdi bodete živeli“. — „Njegovo králestvo je vekivečno“.

Kolumbusa nôvi svêt je vu bogástvu, lepoti i blájženstvu obri stao od vsê oni, štere so pred njim gorinájšili i on je niti nê mislo telko dobrogá nájditi. I tak mi túdi lahko právimo: „Ka so oči ešče nê vidile, ka so vüha nê čüle, ka je človeki na pamet nê prišlo, tô je Bôg pripravo onim, ki njega lübijó!“

Ka so Boža deca?

po Kristušovom i apoštolskom návuki.

1.) Sol zemlé. Mátaj 5, v. 13. Kakša je tvoja sol?

2.) Svetlost etoga svêta. Mátaj 5, 14—16. Kak svêtiš ti lüdem?

3.) Mladike. Jánoš ev. 15, 1—6. Si v Jezuši i On v tebi?

4.) Têlo Kristušovo. I. Kor. 12, 27. Je tô pri tebi resnica?

5.) Kristušov list. II. Kor. 3, 3. Ka se čté z tebe?

6.) Živo kaménje. I. Petra 2, 5. Gde je tvoje mesto?

7.) Odebráni rod. I. Petr. 2, 9. Živéš pravično?

8.) Králevsko důhovníštvo. I. Petr. 2, 9. Zklučíš roké tvoje na molítev?

9.) Světi národ, zadoblenjá ľudstvo. I. Petr. 2, 9. Se posvečávaš po njegovi rečáj?

10. Nazveščávci njegovi dobri děl. I. Petr. 2, 9. Ka se čúje z tvoji vúst?

11. Põrgarje i dománji Boží. Efez. 2, 19. Gde je tvoj dõm?

Drági čítitel, si ti tũdi med Božov decov? Si že zadõbo do toga oblást od Gospodna Jezusa. Jánoš evang. 1, 12 13. Prosim te čti odzgoraj omenjena iména i pitanja z biblijskimi mestami, tak da tũdi té evangelijske veršue goripoiščeš v „Novom zákoni“, ár boš samo tak meo lehko globoki blagoslov od etoga premišlávánja.

Milošča Gospodnova naj bode z teбом!

KOROŠEC VEKOSLAV ev. misionar.

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Oneva sta pa erkla: veri vu Gospon Jezusi Kristuši i zveličáš se ti i hiža tvoja.“ (Ap. Dj. 16, 31.)

Důševnoga Lista vsem čítelom, vkůpdelajočim ino širitelom blážene božíčne svétke — i od Bogá blagosloveno srečno nõvo leto želé — Reditelstvo.

Nõvi létnik. Z etov numerov smo mogõci z Bože milošče začnoti XII. létnik Důševnoga Lista. Vu takšem časi odpůstimo znovič na põt naš jedini slovenski evangeličanski list, gda vsáki človek vedno bole čúti svetovno krizo. Premislite si pa, drági čtenjárje, ka či vi čúтите krizo, naš list jo po duploma čúti. I to krizo nezazmimo té pravilno, či mláčni postánemo k našemi listi, nego tè, či ga tẽm verně podpéramo. Vẽm što bode nam goridržao ete list, či mi nõ? I odkec bode naše ľudstvo zajímalo čisto evangeličansko čtenjé i důhovno hráno, či bi gorihẽnjao zhájati naš list? Ali bi se tak nalehci zmérili z tem, ka bi nam same tũhinske misli prinášali k stoli drůgoga dũhá ljudjé? Na tá pitanja té dobimo pravilen odgovor, či vsáki svoje napreplačilo ponõvi, zaostánjeno pa kẽm prvle notripošle. V etom létniki kak prilogo dámo Dr. Luther Mártona žitek. Že za té priloge volo bi vsáki dober evangeličánc mogao napreplačnik bidti etoga lista. Po dokončánji té priloge na rěd pride hištõrija Puconske 150 létne fare. Reditelstvo má zadosta plánov i ešče več goridjánja.

Bejdite nam záto z vašim lůbeznlivim vkůpdelánjem na pomoč z tanáčom i djánjom. Bõg nám pa naj darúje dobro napređẽnje. Z verebratinskim pozdrávom — reditelstvo.

150 létnica Križevske fare. Križevska fara je tũdi okt. 22-ga hválo dávala Gospõdi za svoj 150 létni obstoj. 1783. okt. 19-ga je bila obdržána v Križevci vu hiži Gergár Mikloša fa prva Boža slůžba. Prvo sv. predgo je meo Bakoš Mihálj důhovnik, kj je z Šurde bio pozváni ese, drůgo predgo je pa obdržao Berke Baláž puconski důhovnik. Skõz cèle zime je križevsko faro tũdi Berke Baláž pastorizálivao, ár se je Bakoš důhovnik li 1784. apr. 11 ga priselo v Križevce. Boža slůžba se je vu imenůvanõj hiži do 1784. nov. 14-ga obdržávala. Med tẽm so začnoli zidati cërkev i dokeč je tá nõ zgotovlena bila, vu k njẽnoj zhodnoj stěni goripostávlenom lesenom šatori je bila držána Boža slůžba do 1785. okt. 30 ga, na šterom dněvi je že zgotovljena cërkev posvetšena Bõgi na díko po Bakoš Mihálj dománjem-, Berke Baláž puconskom- i Laki Števan hodoškom důhovniki. — Križevska fara je tak 1783-ga leta začnola põt svojega hištõričnoga osnávánja.

Hodoška fara je oktobra 31 ga svetila radosti svétek svojega 150 létnoga obstoja.

Spõmenek reformácie okt. 31-ga je z nasledũjočim redovẽkom posvetila puconska fara: 1) občna pesem, 2) liturgía, 3) občna pesem. 4) predga, 5) dva khorála je igrao na gosli Banfi Štefan vučiteljščnik, na harmoniumi so ga sprevájali Lokay Etza vučitelica, 6) Hválmo mi vsi Bõga, popěvao fární měšani khoruš pod vodstvom Ošvát hántora, 7) Banfi Števan vučiteljščnik je cerkvẽno hištõrično napređávánje meo, jáko interesantno, 8) Nevcagaj, oh črěda mála, popěvao fární měšani khoruš, 9) Zaprtna molítev, 10) občna pesem.

Na konci XI. létnika. Hvála višjemi Bõgi, z-prvẽšov numerov smo dokončali XI. létnik našega lista. Hvála tũdi vsákoml, ki nas je z vkůpdelánjem, ali napreplačilom podpérao. Zdá páli z lůbeznostjov prosimo čítitele Lista našega, naj ponõvi vsáki napreplačilo svoje i kamči ednoga nõvoga napreplačnika cõjsprávi!

Nekůpte si drůgoga kalendarija, nego vsáka evangeličanska hiža si naj správi naš z dostimi kẽpmi ilustrirani „Evangeličanski Kalendar“, šteri je že pred ednim mēsecem zgotovleni i vu šterom páli jeste dosta interesantnoga, lepoga i hasnovitoga čtenjá.

Z prvéše jubileumske numere smo telko falátov dáli zdrukati, ka si jo za 3 dináre vsáki nĕnaprĕplačnik tŭdi lehko kŭpi pri svojem dŭhovniki, naj jo večkrát má priliko vdiljek prečteti i za lŭblĕni spomin svojim potomcom obarvati, naj vsáki, ki jo bude čteo, znŏvič preživĕ naše hištorično svetŭvanje. Nezamŭdte si jo záto spravitĭ, drági evangeličáni!

Svetŭvanje 450 létnice Lutherovoga rodjenja v Zágrebi za záhodni tao Jugoslávijske se je začnŏlo nov. 10-ga ob pol 8-oj vŏri z igranjem bŭdnice z drŭgoga štoka pŭšpekove palače. Ob pol 9-toj vŏri bila je slŭžba boža za deco, štero sta opravljala senior Baron z Maribora i konsenior May z Celja. Ousvetna slŭžba boža bila je ob 10-toj vŏri. Liturgijo je oprávlao pŭšpekijski dŭhovnik Becker z asistencijov seniora Waltera z Osijeka i seniora Barona. Cerkev je bila zvŏnredno lepŏ okinčana zelenilom, a na sami cerkvi kak i na pŭšpekovej zidini plahotala so jugoslovenske i cerkvene zástave. Pri ŏsvetnoj slŭžbi Božoj je nazŏči bio odposlánc Nj. Vel. Kralja komandant armije armijski general Lj. Marić, njegov pomočnik general J. Damjanović, komandant divizije general M. Bodi, vu imĕni kr. vláde gradbeni minister Dr. Srkulj, zastopnik ministra pravde sekretar Sokrat Petrović, vu imĕni banovine podban dr. Hadži, vu imĕni Zagreb mesta podnačelnik Pavlina, od šolski oblast rektor vsevučilišča Stipetić i rektor vérstvinske visike šole Reitter, vu imĕni metropolite prota Kokić, stárokatolički pŭšpek Kalodjera, konzulnĕmški, polski, dánski, engleški, turski, madjarski i švicarski, nadale sekreteri konzulata českoslovačkoga i amerikanskoga. Pri slŭžbi božoj so nazoči bilĕ tŭdi mnoge delegácije evangeličanski gmán z Savske i Dravske banovine i devĕt evang. dŭhovnikov. Zastopnik nemškoga držávnoga pŭšpeka višji konzistorijalni svetnik Dr. Teodor Heckel z Berlina obdržao je svĕtešnju predgo. Potom je govorio pŭšpek Dr. Popp pozdravivši odposlanca Nj. Vel. Kralja i prosĕći ga, da Nj. Vel. Kralji jávi zahválnost cĕle evangeličanske cĕrkvi na visikom interesiranji i na odlikovanji. — Dr. Popp pŭšpek so prijeli ob priliki toga svetŭvanja ordo Sv. Save I. réda, Becker pŭšpekije dŭhovnik sv. Save III. réda i profesor Dr. Bučar, ki májo velike zasluženosti za proteštantizem na literarnom pŏli, sv. Save III. réda. — Svetŭvanje 450 létnice Lutherovoga rodjenja zvršeno je „Lutherovom svečanom ve-

čeri“ v Hrvatskom glasbenom zavodi. Dvorána je bila lepo dekorirana. Na redovĕki je bilo več popevanja i igre punktumcv. Dr. Popp pŭšpek so vu pozdrávnem govori nájprve poráčali, da se odpošlejo pozdrávní telegrámi Nj. Vel. Králi, ministri predsedniki i ministri právde, ka je sprijeto z navdŭšanjem; potom so pozdravili vse odlične zastopnike. Dr. Heckel, zastopnik nemškoga držávnoga pŭšpeka, so obdržali predávanje „Od Luthera i reformácije.“ Na konci so se zahvátili Nj. Vel. Králi na slobodi i podpori, štere vživa evangeličanska cĕrkev v Jugosláviji. Cĕlo svetŭvanje se je zvŏnredno dobro posrečilo. — V nedelo, nov. 12 ga se je svetila 450 létnica Lutherovoga rodjenja v Pančevi za zhodne tále držáve.

Apači. Od nov. 1-ga mao so pri nas Kerčmar Zoltán mšionski predgar. Zdá vsako nedelo mámo Božo slŭžbo. Deca se nam včijo na svĕte istine našega evangeliomskoga vadlŭvanja. Mámo tŭdi že z 18 kotrig stojĕći mĕšani spĕvni khoruš i se vrĕlo včimo na štiriglasno popĕvanje. Boži blagoslov bojdi nad vsĕmi nami!

450 létnico Lutherovoga rodjenja so gmáne prékmurskoga seniorata novembra 12-ga svetile. — *Puconska fara* je svoje zahválnŏ poštvanje z tĕm tŭdi svedočila do dičnoga spŏmenka toga velikoga reformátora našega, ka so dŭhovnik skoz šest nedel: nov. 5., 12., 19., 26., dec. 3. i 10 ga po dokončanji predge predávanje meli vu cerkvi od Luther Mártona. Vsígdár je bila edna pripravna deklamácija tŭdi. Deklamálivali so: Flisár Irena, Podlesek Karolina, Šoštarĕc Geza, Buzetti Ella, Hodošĕek Lajoš i Kŭhár Karolina. — Na adventno trĕtjo nedelo, dec. 17-ga so pa Luthár dŭhovnik napredávanje meli od cerkvenoga žitka finnov, šteri národ je skoron spoj evangeličanski. Deklamálivala je Boldižár Vilma.

Zgŭbičĕk puconskoga fárnoga žensko-ga drŭštva. Dec. 6 ga je po pár dnĕvnŏm betegi svojem mrla v Pužavci Šiftar Števana gostilničara i posestnika žena, roj. Dšuban Josefina, stara 60 let. Kak tŭvárišica, tak mati i kršćenica je ta pokojna edna prvevrste žena bila. Puconsko fárno žensko drŭštvo vu njej edno podpredsednico svojo žalŭje. Drŭštvo je na njĕni spŏmenek mesto vénca 50 dinárov darŭvalo Diačkomi Dŏmi i na njĕnom sprĕvodĭ z predsednicov svojov Rátkai Verov, z večimi čestnicami i z vnŏgimi svojimi kotrigami zastopano bilo.

25 létnica osiješke cèrkve. Osiješka evang. fara je nov. 12 ga ósvetno svetila 25 létnico posvećenja cèrkve i 25 létnico župnikovanja Walter Antona, svojega sinjor-dùhovnika. Svétešnji govor je meo pùšpekov odposlánc Becker dùhovnik. Po božoj službi je biló ósvetno správišče fare, na šterom so pozdrávlali Walter dùhovnika, a žensko društvo prèkdalo njemi je krasen dár. Ob toj priliki prijéla je fara lépe pénezne dáre za zidanje evangeličanskoga dôma. Darúvali so: inšpektor fare Szinicz Lajoš 10 000 Din. Žensko društvo túdi 10 000 D'n. Drugi 9103'5 Din. Ob toj priliki je Nj. Vel. Král odlikovao g. Szinicza za njegove velike zaslúženosti z dobročinenjem na cèrkvenom prestori — z ordom Sv. Save IV. réda. K odlikovánji toga našega rojáka mi túdi gratuléramo.

Odprtno pitanje. Banska uprava je zren-delúvala, ka vu šoláj, vu šteri je šolárov večina evangeličanske vere, se naj vrši včenjé na takši dnévaj, štere samo r. katoličanska cèrkev sveti. Pitamo velec. sresko načelstvo, dotično g. sresk. šolsk. nadzornika: jeli je znáno Vam, ka se tá narédba nezdrži povsédik? Jeli ste gotovi včiniti stopáje, naj se poetomtoga túdi tá narédba povsédik pošlúje i zdrži? — S spoštúvanjem: Reditelstvo.

Na D. Lendavsko ev. cèrkev je ob priliki jubileuma Puconske fare darúvao Rituper Jožef z ženov svojov 100 Din. Najtopléša nvála!

D. Lendava. Lendavske gmajne dúgoleten kurátor Varga Mátjáš je okt. 16 ga v 59 lét starosti v Sobotškom špitáli vu Bôgi vöpremino. Za sebov je nihao dovico i tri mále sirotice. Pokojni se je v Kupšinci naródo. Dalečpoznáni gorični vért je búo i túdi eden prédjen delavec goric Gospodnovi, cèrkvi Kristušove. Kurátorsko čést je 14 lét v nájbole težki vrémenaj noso i to do smrti. Dosta se je trdío za lepšo bodočnost, za naprèidenje svoje mále gmajne, štera njemi je na grob vénc položila, kak znamenje hvaležnosti i poštúvanja. Na vökivóčen počinek, šteroga na Sobotškom cintori počiva, sta ga sprevedila Kovátš Št. ešpereš i Škalič Š. lendavski dùhovnik. — Naj njemi bode slatek sén groba, dúšo njemi pa naj Gospodin Bóg korunúje z nájemom vórni slugov — z večnim žitkom i blájženstvom! — S.

Samovolni dári na goridržanje Dùševnoga Lista: Smodiš Jánoš Stánjovci, 5. hšt. 10 din, Banfi Jánoš Šalamenci 5 din, Marič Štefan Pu-

conci 5 din, Varga Maria Puconci 3 din, Külič Mihalj Brezovci 2 din, Flisár Kálman Vaneča 5 din, Hašaj Mátjáš Šalamenci 2 din, Flisar Ana Sebeborci 5 din, Škraban Lajoš Puconci 2 din. Radi bi nadaljávali! Srdčna hvála!

Turobni glási. Odselili so se zádnojiva mëseca z Puconske fare vu večnost: Cipott Jánoš v Polani, star 34 leta, Barbarič Žuža, roj. Cipott v Predanovci, stara 65 let, Vlaj Žuža, roj. Sedonja v Markišavci, stara 71 leto, vd. Franko Kata, roj. Zelko v Markišavci, stara 65 let Banfi, Franciška, roj. Lovenják v Pužavci, stara 53 leta, vd. Šoštaréc Judíth, roj. Flegar v Puconci stara 82 leti, Bedök Števan na Vaneči, star 72 leti, Škrilec Mihalj v Krnci, star 54 leta, Benko Tibor, jedini sinček B. Kalman trgovca v Brezovci, star 6 let, vd. Sečko Ana, roj. Veren v Predanovci, stara 77 lét. Naj májo sladtek grobski sén i blážno gorstanénje!

Naše šinjorije dùhovnicke, inšpektorje, kántorje i drugi čestnicke so nov. 1-ga meli svojo jesénsko spóved i konferenco v M. Soboti.

Turobni glási z Gor. Slávečke evang. fare. Ostavili so té zemelski dôl zádni mësec: oktobra 13 ga Čurman Žuža oženjena, z Sotine vu 71 leti starosti; okt. 16 ga Lančai Mária roj. Skledar z Serdice vu 50 leti starosti. — Ti žalúvajóči si naj počinéjo vu Božem ravnanji! Ti vöpreminóči naj májo sladtek grobski sén! Naskori do pávidénja!

Gornja Sláveča. Po zlatoj knigi so darúvaji na našo cèrkev sledéči: Pozvék Alojzija z D. Slaveč 20 D., Krenos Marija, roj. v Nuskovi stanúv. v Zágrebi 100 D., Krpič Emilija z G. Slaveč 20 D., Kozic Janez z tív. z Serdice 20 D., Fartek Béla i Ilonka z Serdice 50 D., Kódi-la Matjáš z tív. Pečarovci 20 D., Rogač Karol z tív. Nuskova 30 D. — Hvála za té lépe dáre! Prosimo nadale dáre na našo cèrkev!

Gor. Slávečka evangeličanska verevréla naša gmajna je nov. 12-ga ósvetno posvetila toga velikoga reformátora, Dr. Luther Mártona rojstva 450 oblétnico. Na tom dnévi je gorivzéla z rim. kat. cèrkvi vu svoje krilo Fartek Marijo roj. Svétec z Kuzme. Dùhovnik so jo z radostjov pozdrávlali i so jo prosili, naj vu samovolno zebránoj njénoj nóvoj cèrkvi stálna bode i ostáne vu njej notri do smrti.

Dári. Z-Murske Sobote g. Heklič Števan so na Dijaški Dom 100 Din darúvali. Brata Šiftar i Hahn, Nemeč Jánoš i Mesarič Števan gos-

podje pa na sobotško evang. žensko društvo 100--100 dinárov. Gospodin Bóg naj oblona dobvolne daritele. Srdčna hvála! — *Dárl na Dijaški Dom z Bodonske fare*: Z Bodonske vési vsevküp 148 l. žita i dvá dinára pènez. Z Strúkovec vsevküp 94 l. pšenice. Z Beznovec vsevküp 33 l. žita. Zenkôvci véš vsevküp 20 l. žita. Z-toploga srdcá hválimo poštvánim bodonským gmajnarom i Boží blagoslov prosimo tak na daritele, kak na pobérávce. Trôštamo se, kaj ešče z-ti ovi vesnic, štere so ešče né darúvale, kaj i njé obséde darovitosti svéti dŭh i nezaostánejo od ti drŭgi vernikov správišča bodonske sv. materé cêrkvi. Vsevküp z-Bodonske fare do etimao 201 l. žita, 94 l. pšenice i 2 Din pènez je darúvano. — *Dárl na Dijaški Dom z G. petrôvske fare*: Z-Petrôvec vsevküp 305 l. pšenice i 37.5 l. žita. Z Adriánec vsevküp 11 l. pšenice i 9 l. žita. Z-Lŭcove vsevküp 15 l. žita i 11½ pšenice. Z-Nerádnovec vsevküp 7 l. pšenice i 17.5 l. žita. Z-Stánjovec vsevküp 32 l. pšenice i 25.5 l. žita. Z Šŭlinec vsevküp 8 litrov žita. Z Žanavla vsevküp 5 l. pšenice, 20 l. žita. Z-Boreča vsevküp 1 l. pšenice i 9 l. žita. Vsevküp v G. petrôvskej fari 101.5 l. pšenice, 138 l. žita i 5 dinárov pènez, štere je niki neimenúvani darovník dao. Z toploga srdcá hválimo té z dobroga srdcá darúvane dári. Petrôvske gmajne verniki bár na brežne krajine jalovoj zemlé vértivajo i dônok je zŭšlo žnjihovoga pôva Dijaškomi Dômi tŭdi. ár so srdcá né jalova. Bár bi tô példo nasledúvali tŭdi oni verniki, ki na bôgšoj krajini bodôči, ešče nepoznajo toga jedinoga, lŭbéznosti správišča evangeličanskoga i na smilenost bi ôdprli srdcá svoja. Jestejo gmajne, vesnice, verniki, ki so ešče nigdár ni drobŭtine né darúvali. Radovédni bi bili znati, z kelim so eden po ednom naprê tak vu zemelskom, kak vu dŭhovnom stálišči? Tô edno pa lahko konstatêramo, ka pri tákši evangeličanska obžŭtnost jáko globoko spi i nemre se zbŭditi z drevénosti. — Nadale so darúvali na Dijaški Dom z Šalamenec Temlin Ferenc 4 Din, z-Gederovec Štŭván Ferenc pri priliki svojega sivá zdávanji 50 Din, z-Strúkovec Štŭtár Ferenc 1 vreče krumpišov. Z-Króga Svêtec Vince 10 Din, Sočič Kálmán z-Veščíce 10 Din, z G. Petrovec Mikola Franc 10 Din, z Puconec Kŭhár Károlj 10 Din, Kisŭlak Mihálj Brezovci 6 Din. — Srdcá na hvála!

Gde je mati?

Vlák je že pár vôr dugo vozo vu ednoj strašno kmičnoj nôči. Eden pôtnik je poskŭso, či bi zaspati mogo, ali zaman. Ár na drŭgoj stráni kupêja je edno dête vedno jôkalo, šteroga oča se je zaman trŭdio, naj joč deteta vtiša. Od toga neprestálnoga trôblenjá je te pôtnik na zádneje že razburkani postano, i goristánovši čemerno je pitao toga očo: „gde je pa toga deteta mati?“ — Edno minuto je tišina postánola. — Na tô je te oča z ripajôčim glásom odgôvoro: „mati leži naprê vu pakvagôni mrtva vu škrinji!“ — Na tô k njemi skôči te nezadovolen potnik i njemi ercé: „dájte meni to dête.“ — I cêlo nôč se ga je čúlo, kak je po kupeji se i tá hodivši to dête na svoji náročaj noso i z lŭbeznivimi rečmi poskŭso toga deteta joč vtišati. Prôti gojndni se njemi je tô pošrečilo i dête je zâspalo.

Či bi mŭ namêsto drŭge sôditi, i kritizirati, obri blŭznjega se vedno tŭžiti, se včŭli zarazmiti, ka njega boli, ka ga za žalostnoga čini; njegov obráz britkoga dela i njega nam za neprijétnoga postávla, té bi se za volo naši občŭtênj prôti njemi dostakrát lahko sramúvali pred samim sebo i blájženi bi bili, či bi njemi pomá-gati mogli.

Od nikaj nê činênja.

Eden vučitel je ednôk pitao svoje vučenike pri verénávuki: „Ka moremo mi činiti, naj vu pekel pridemo?“ Ta deca so si obrvim premišlávali, ali té so rázločno odgovárjali. Te eden ercé: „vmoriti,“ te drŭgi: „nê grêhe požalúvati,“ ali: „nê pokôro činiti.“ Eden je pa etak odgôvoro: „Mi moremo nikaj nê činiti.“

Tô dête je samô nê zarazmilo globočino eti rêči: Ali nad tem si lahko premišlávamo.

Nam je nê potrêbno nikaj nê činiti naj vu pekel pridemo; tô je, nam je potrêbno se samo nê skrbeti i delati za našo dŭšo, nam je potrêbno samo goridati obráčaj z Bógom, samo nê moliti.

Kak stojš tí k tákšemi nikaj nê činênji?